

— Не съм виждалъ комити, агаларъ! — продължаваше да отрича бай Станчо.

— Сега ще кажешъ не си ли виждалъ...

И турцитѣ го събориха на з-мѣта. Запалиха близу единъ до другъ два огъня. Когато пламъцитѣ се издигнаха високо, тѣ бутнаха българина по срѣдата.

Топлината между двата пламъка ставаше непърпима. Отначало бай Станчо продължаваше да отрича, че не е срѣщалъ комити. Но когато болкитѣ станаха нетърпими, той зарева като раненъ звѣръ.

— Ще кажа! Аманъ, пустнете ме!..

Извадиха го настрана. Почакаха го да се съвземе.

— Да вървимъ, — прошепна бай Станчо следъ малко. — Ще ви заведа въ скривалището на комититѣ!

Той се изправи и като пиянъ тръгна напредъ, а башибозуцитѣ следъ него. Сега българинътъ треперѣше, но не отъ болка, а отъ това, което го караха да върши. Той трѣбваше да предаде четиримата бунтовници. Тѣ бѣха излѣзли въ балкана да лѣятъ кръвта си за народа. Преминали сж много лишения и мъки. Смъртта ги дебнѣше день и нощъ. Незгодитѣ не ги оставяха да мръднатъ една крачка. И сега трѣбваше да види какъ турцитѣ звѣрски ще ги мжатъ. Очитѣ имъ щѣха да гледатъ бай Станчо съ укоръ и умраза, съ презрение и неизказана мъка, а попуканитѣ имъ бледи устни щѣха да шепнатъ: — Предателъ, предателъ!

„Не, бай Станчо нѣма да извърши предателство. Той нѣма да почерни душата си“.

Гърдитѣ му се надигаха. Той не чуваше вече псувнитѣ на турцитѣ, а гледаше съ една видима усмивка мостчето, върху което бѣха стѣпили. Долу се блѣскаха въ камънитѣ буйнитѣ мѣтни води на Витъ. Това мостче бѣше тѣсно, едва можеха да се разминатъ двама души. Само отъ едната страна бѣха заковани нѣколко дървета, за да се крепятъ за тѣхъ минувачитѣ. Сега най-отпредъ вървѣше единъ башибозукъ, задъ него бай Станчо, съ вързани ръце, а наредени единъ следъ другъ пристѣпваха останалитѣ отъ потерята. Пленникътъ не снемаше очи отъ мѣтнитѣ води. Бѣха вече въ срѣдата на мостчето.

— Да живѣе България! — извика изведнажъ бай Станчо, подскочи и полетѣ надолу въ пропастьта.

— Брей! — ахнаха турцитѣ отъ почуда и страхъ.